

Dansk Folkeparti, der vil noget med kommune-styret, og som har nogle meget klare visioner og nogle meget klare bud. Over for det en opposition, som sådan set ikke rigtig er enig med hinanden om andet og mere, end at det, som der er et flertal for, nok ikke er det rigtige, og dermed jo en opposition, som skyder med afsæt i det ene paradoks efter det andet.

På den ene side skal vi høre, at det ikke er rigtigt, når regeringen og Dansk Folkeparti siger, at der på sigt er en også ressourcemæssig effekt i en reform, at der kan frigøres ressourcer. Det passer ikke, det kommer til at koste milliarder, siger man. På den anden side, og det er jo så paradokset, er man dybt, dybt bekymret for de, ja, det er vel i tusindvis af offentligt ansatte, der skal fyres, fordi de straks bliver overflødiggjort.

I min logik kan det ikke komme til hænge sammen, at man på en og samme tid overflødig-gør i tusindvis af offentligt ansatte, der nu skal frygte for liv, næring og arbejde, samtidig med at man siger, at der slet ikke er nogen økonomisk effekt i en reform.

På den ene side skal man høre en opposition, som kerer sig om de offentligt ansatte, og som er meget bekymrede for de offentligt ansatte – det deler jeg sådan set – samtidig med at oppositionen ved den ledende politiker i samlingen her, hr. Ole Stavad, jo ikke har lavet andet end at stå her på Folketingets talerstol og så utryghed og utryghed og utryghed.

Nu kan jeg forstå, at man ikke engang kan regne med den regionsafgrænsning, vi har lavet. Jeg synes, hr. Ole Stavad skulle lade sig inspirere af formanden for FOA, hr. Dennis Kristensen, som til ugebrevet Økonomisk Fokus den 4. oktober har sagt:

Men når der ikke er det – det er det brede flertal – bør det mane oppositionen til meget dyb eftertanke, før den kaster sig ud i at føre valgkamp på at lave det ene eller det andet eller det tredje om.

Men det har åbenbart ikke gjort noget indtryk på hr. Ole Stavad, som jo altså står her og skaber utryghed.

På den ene side lyder der en kritik af en fuldstændig unødigt centralisering: Nu vil staten i kølvandet på kommunalreformen omklamre det kommunale selvstyre, og på den anden side, ja, nærmest i samme sætning, lyder der en kritik af, at vi flytter flere opgaver ud.

På den ene side – det var hr. Aage Frandsen – lyder der et argument om, at der først skal være en landskabsreform, altså når vi kender land-

skabet, kan vi muligvis også over tid flytte opgaver rundt i landskabet. På den anden side kritiserer man regeringen for, at vi nu får landskabet på plads, uden at man kan kortlægge den præcise økonomi; altså skal økonomien på plads. Hr. Aage Frandsen vil sådan set lave en reform, hvor end ikke opgaverne er på plads, før man sætter det hele i gang.

Sådan kunne jeg sådan set blive ved. Det er jo paradoks på paradoks på paradoks. Der er jo sådan set ikke nogen som helst linje i det, og det bekræfter mig desværre i det, der har været min antagelse igennem længere tid, nemlig at der her ikke er noget ønske om bære ved og tage ansvar. Der er en ambition om at købe nogle friбилletter, sådan at man stort set kan skyde på alt, hvad der bevæger sig, også selv om de skud paradoksalt set rammer hinanden. Sådan er det.

Der er dog nogle få positive ting, som det kan være værd lige at trække frem. Jeg vil gerne kvittere over for hr. Aage Frandsen, som jo giver meget klar opbakning til det, der også har været regeringens og Dansk Folkepartis logik omkring den økonomiske effekt af reformen, nemlig at vi først må kende landskabet. Vi må have lovgivningen på plads i løbet af foråret, sådan at vi ved, hvad det er for en ny geografi, de nye opgaver skal virke i, før vi laver den efterfølgende tilretning af udligningssystemet.

Kl. 17.45

»Det er et ræsonnement«, sagde hr. Aage Frandsen, »som jeg godt forstår, og jeg vil gerne kvittere for, at hr. Aage Frandsen godt forstår logikken i det her. Det er så en logik og en forståelse, som hr. Aage Frandsen deler med regeringen og Dansk Folkeparti, og som i virkeligheden – da hr. Aage Frandsen jo er en person, man godt kan have tiltro til tænker logisk og stringent – udstiller, kan man sige, tomheden og hulheden i det argument, hvormed Socialdemokratiet i sin tid forlod forhandlingerne. Det skal specielt ses i lyset af, at det samme parti jo historisk har gennemført reformer, der har haft en byrdefordelingsmæssig konsekvens, der fuldt ud lever op til det, der er tale om her, uden at have lavet så meget som et regnestykke. Jeg sigter selvfølgelig til de ændringer, der var i grundtaksreformens tilbage i slutningen af 1990'erne. Jeg synes, det er rart at høre en ansvarlig oppositionspolitikker klart melde ud om det her argument, der blev pakket ind som et sagligt og fagligt argument i sin tid: Her er der logik; det er logik, der præger regeringens ræsonnement. Tak for det.